

Zeer Geachte Redactie!

Mijn ingezonden stuk „nog iets over mazelen” was niet gesteld met het oog op een aanval van den Heer VAN DIEREN, die de commissie voor de herziening van de wet op de besmettelijke ziekten (lees: „wet, houdende voorziening tegen besmettelijke ziekten) schijnt te vertegenwoordigen. Zelfs had ik in mijn naschrift, zie 5de reg. v. bov., uitdrukkelijk gezegd „nu zal ik hier niet tegen dat denkbeeld opkomen” aanduidende, dat ik den animus disputans wel in de Algemeene Vergadering in het debat zou ontmoeten. Maar Dr. VAN DIEREN schijnt verteerd te worden door strijdlust. Welnu, dan een kort antwoord: Mijn verbazing, dat ik in het project-ontwerp de mazelen zag opgenomen, ontsproot minder daaruit, dat er nog voorstanders zijn om de mazelen te doen paradeeren onder de ziekten, die standvastig deeluitmaken van Art. 1 van de wet houdende voorziening, want zie, er is bijna geen leer ten onzent, die niet voor- en tegenstanders telt, maar vooral daarom, wijl nog kort geleden de Regeering den Raad van State gehoord en met algemeen overleg der Staten-Generaal, de mazelen uit de wet van 4 Dec. 1872, *Stbl.* n°. 134 heeft geschrapt. De Koningin zou dus, volgens het gevoelen der commissie, nu na vier jaren kunnen verwachten, dat de Raad van State en met gemeen overleg van de Staten-Generaal bij Hare Majesteit zou aandringen den maatregel van Aug. 1899, *Stbl.* n°. 166 te niet te doen. Of de commissie ad hoc zou meenen, dat een afzonderlijk Koninklijk besluit dezen maatregel zou voorschrijven. Volgens art. 1 en dan tijdelijk? of plaatselijk? Dat blijkt niet duidelijk uit het commissoriaal verslag, noch uit de Memorie van Toelichting. Of heeft de commissie gemeend, dat haar project-wet in zijn geheel door de Algemeene Vergadering zou worden aangenomen en uit naam van de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst aan de Regeering zou worden aangeboden? Dan moeten er mijns erachtens toch sterkere argumenten voor de wederinvoering der mazelen in de wet, houdende voorziening, enz., worden aangebracht, dan in haar rapport door de commissie zijn gebezigd.

Eilieve waarom zijn de mazelen bij de wet van Aug. 1899 uit de wet genomen? Toch zeker op aandrang van vele medici, gesteund door het geneeskundig Staatstoezicht, geholpen door den adviseur voor medische zaken.

Wijl men inzag, dat de maatregelen in de wet van 1872 den loop der ziekte niet tegengingen, wijl het een wanhopige last was voor burgers en gemeentebe-stuur, wijl den geneesheeren door die wet, wat betreft mazelen, een groote last werd opgelegd, een last, die nooit nauwkeurig werd opgevolgd. De eene medicus gaf slechts het 1ste geval in een huisgezin aan, een ander, als de epidemie zeer goedaardig was, liet de zaak aan het hoofd van het huisgezin over. Men verkreeg een valsch beeld van de ziekte. Als er een niet-aangegeven zieke stierf, werd natuurlijk om vervolging te voorkomen geen melding gemaakt van mazelen als doodsoorzaak, het geneeskundig Staatstoezicht kreeg een minder juist beeld van de zaak en omvang der kwaadaardigheid, dan nu. Er is nu geen enkele reden, om bij een sterfgeval den naam mazelen te vermijden. De Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid is nu dadelijk op de hoogte van het nauwkeurig getal gestorvenen aan die ziekte, en kan

bij onverhoopte kwaadaardigheid door den Centralen Gezondheidsraad de Regeering van advies dienen. Deze kan nu volgens Art. 1 van de bestaande wet dadelijk zonder Raad van State en Staten-Generaal door den Minister van Binnenlandsche Zaken aan Hare Majesteit als Koninklijk besluit voorgedragen, tijdelijk de mazelen opnemen waarschijnlijk plaatselijk, gelijk ook met dysenterie is geschied, die eerst naderhand en daarna ook de pest in de wet is opgenomen. Ik zal de andere punten in de project-wet onbesproken laten; daarover heeft de Inspecteur OOSTERBAAN genoegzaam zijn gedachten ontwikkeld.

Winschoten, 6 Juli 1903.

Dr. TH. HAAKMA TRESLING.

UITSLUITING VAN EEN MEDICUS.

Collega EJKMAN blijkt het bericht, hetwelk onder bovenstaanden titel werd gepubliceerd, verkeerd te hebben gelezen.

Ieder medicus kan worden beoordeeld als *mensch* en als *collega-arts*.

De Kring heeft geen oordeel mogen en willen vellen over het *gedrag* van *den eersten*. Doch hij meende, met eenparige stemmen, dat tegen de *handelingen* van den *arts-collega* met klem moest worden opgekomen.

Daartoe gebruikte hij het eenige, hem beschikbare, middel, d. i. hij weigerde in het vervolg aan den *medicus* zijn hulp.

De verklaring: „Mocht hun hulp, als consulent aan ziek- of kraambed, worden verlangd, zoo zullen zij daartoe terstond bereid worden bevonden, zoodra den Heer v. N. de(n) patiënt heeft verlaten”, sluit o. i. een andere uitlegging volkomen uit.

Het was ons doel den collega-medicus, die in ons oog handelde in strijd met de eer en de waardigheid van den stand, die ons lief is, *alleen moreel* te treffen.

Persoonlijke hulp, die niet de *collega* vraagt maar de *mensch*, zal géén medicus ooit weigeren.

Namens den Kring:

J. J. FRASER, *Voorzitter*.

P. M. DIKKENBERG, *Secretaris*.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — **Kwakzalversmanieren.** Dr. KNOPF kreeg voor eenigen tijd een vrouw in het laatste tijdperk van tuberculose in behandeling; toen hij vroeg, wie tot nu toe haar arts was geweest kreeg hij ten antwoord, dat een kwakzalver haar had behandeld totdat haar geld op was, en haar nu niet verder wilde helpen, of zij moest een attest geven, dat zij volmaakt genezen was. Zoo komen de attesten in de wereld. Nog fraaier handelde